

Dag i Dag, saa forekommer det mig rigtig nok, at Beviset for en saadan Opfattelse af den tvungne Værnepligt glipper i en saadan Grad, at det næsten er utroligt, at noget Menneske kan blive ved at tale om det paa den Vis. Ser man paa det Land, hvor den tvungne Værnepligt i første Række kom til at spille en Rolle, Frankrig, saa har Frankrig fra 1789 til nu haft den skønneste Samling, kan man gerne sige, af Statskup og Revolutioner, som man kan fremføre i noget Land, ganske vist sluttende for Frankrigs Vedkommende med Aaret 1871. Og ser man saa paa den anden Side til England, hvor man ikke har den tvungne Værnepligt, men selve den hvervede Hær, som skulde byde de største Farer for en Anvendelse af Militærkorps, saa har man dér ingen voldelig Omvæltning siden 1688. Se endelig ud over andre Lande, se Tilstanden og Begivenhederne i Europa i Krigens Slutningstid og Tiden nærmest derefter. Man vil se Statskup og Revolutioner mangfoldige Steder, overalt i Lande, hvor den tvungne Værnepligt findes, og i adskillige af disse Lande vil man se netop den tvungne Værnepligts Hær som Hovedmiddelet til de voldsomme Omvæltninger, der finder Sted. Denne Opfattelse er i Virkeligheden i saa skrigende Modsætning til al historisk Erfaring, at det er ubegribeligt, at den kan anføres.

Man vil maaske nok sige: I den store, onde Verden udenom foregaar der saa meget, men her i Danmark, i dette idyliske Land, kan man dér tænke sig under den tvungne Værnepligt voldsomme Begivenheder af nogen Art? Ja, jeg synes dog, vi alle maa kunne mindes, at i dette Land foregik i 1885 et Statskup, ved hvilket Landets lovlige Forfatning for 9 Aar sattes ud af Kraft, og dette Statskup gennemførtes uden nogen som helst Vanskelighed, i et Land, hvor den tvungne Værnepligt bestod.

Dette være imidlertid ikke sagt til Anbefaling af de hvervede Styrker, thi jeg for mit Vedkommende og vi i det hele taget er erklærede Modstandere af Anvendelsen af en hvervet Hærstyrke; men om noget saadant er der jo ikke Tale i det Lovforslag, her foreligger. En hvervet Styrke er en Styrke af Folk, der mod Betaling tager Tjeneste som Livserhverv for en langvarig Periode, sædvanlig paa 12 Aar. Det er et System vidt forskelligt fra det, der gaar ud paa den frivillige Uddannelse for nogle faa Maaneder af Mandskab, saaledes som det er foreslaaet her.

Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje, at det forekommer mig rigtig-

nok, at der maa tilvejebringes saa betryggende Bestemmelser med Hensyn til Sammensætningen ogsaa af denne Styrke som paa nogen Maade muligt, betryggende Bestemmelser mod, at man kan tilstræbe at give det en ensidig Karakter; det er ønskeligt overfor enhver Art af saadanne Styrker, og det er selvfølgelig ogsaa i høj Grad ønskeligt overfor den Styrke, her er Tale om. Bestemmelser derom findes ikke i Lovforslaget, men jeg kan ikke tænke mig andet end, at man maatte kunne komme til Rette derom. Vi har i 1922 foreslaaet et System, hvorefter der indenfor den til Raadighed værende samlede Styrke foregik en Lodtrækning, og denne Lodtrækning skulde foregaa mellem dem, der ikke havde meldt sig fra, der ikke havde erklæret, at de ikke vilde indlade sig paa Soldatertjeneste. Naar Vilkaarene for dem, der gik til Soldatergerning, er rimelige, vilde vi utvivlsomt kunne have et saa betydeligt Antal til Raadighed at foretage Lodtrækning imellem, at man derigennem kunde skabe den fornødne Garantier for, at der ikke blev tilvejebragt den ene eller den anden Art af ensidig Sammensætning af det Korps, der blev Tale om. Jeg regner med, at vi vil kunne vende tilbage til disse Tanker; hvis man fra den anden Side kan fremsætte Forslag af mere betryggende Karakter, er vi selvfølgelig rede til at forhandle derom, men jeg tror, at en hensigtsmæssig Vej allerede er anvist i det Forslag, vi i 1922 stillede.

Med Hensyn til Lønningerne for den fremtidige Styrke regner man fra Regeringens Side med 6 Kr. om Dagen foruden fuldt Ophold; jeg skal ikke komme ind paa, om de 6 Kr. netop er et passende Beløb, men jeg vil gerne sige, at jeg haaber, den højtærede Minister ikke har tænkt sig, at det paagældende Mandskab i den Tid, det var inde, skulde have de 6 Kr. udbetalt som en Art Lommepege, for hvis dette var Tilfældet, er jeg tilbøjelig til at tro, at det vilde blive Pengenes meget hurtige Tilintetgørelse og ingenlunde Mandskabets Forbedring hverken i den ene eller den anden Henseende. Derfor tror jeg, at man her maa vælge en anden Fremgangsmaade. Vi har i sin Tid foreslaaet, at den Sum, der saaledes skulde ydes, blev udbetalt som en samlet Sum paa det Tidspunkt, da Hjemsendelsen finder Sted — naturligvis ikke hele Beløbet, nogle Lommepege skal der til, og lidt kan Folk jo taale at have deraf; men den Sum, der er tilovers, den største Del af Beløbet, burde utvivlsomt udbetales samlet ved Hjemsendelsen. Jeg tror ogsaa, det vil virke mere dragende, og jeg tror,